

DIETSCH BLAUWVOETVENDELS (DBV), andere naam voor het Algemeen Vlaamsch Nationaal Jeugdverbond (AVNJ), later ook voor de Nationaal Socialistische Jeugd Vlaanderen (NSJV). Het vroegere AVNJ diende zich wel af en toe aan onder de benaming AVNJ-Blauwvoetvendels. Op 10 mei 1941 ging zowel Jong-Dinaso als Rex Jeugd-Vlaanderen, enkele dagen later ook de restanten van het Dietsch Jeugdverbond (DJV), samen met het AVNJ op in een eenheidsjeugdbeweging, die feitelijk een uitbreiding was van het vroegere AVNJ. Begin juli 1941 smolten het nieuwe AVNJ en de Vlaamsche Jeugd samen tot de Nationaal Socialistische Jeugd Vlaanderen. De nieuwe naam werd

door de Duitsers opgelegd; oorspronkelijk was gedacht aan de naam Dietsche Jeugd. In Vlaanderen werd de NSJV de vertegenwoordigster van de Europese federatie van officieel erkende nationaal-socialistische en fascistische jeugdbewegingen. De heel-Nederlandse richting verwaterde meer en meer ten koste van de nationaal-socialistische ideologie. Het overwegend rooms-katholieke kader stelde zich ernstige gewetensbezwaren. Het maandblad Deltakamp hield op met verschijnen en werd vervangen door een jeugdblad met de naam De jonge Nationaal-Socialist, bijgenaamd „Jonas”. Het feit dat de jeugdleider Edgar Lehembre en jeugdleidster Jetje Claessens de leiding behielden, kon de mistevredenheid niet tegenhouden. In 1942 werd het verzet georganiseerd door de groep Nederland Eén (z. aldaar) onder de dynamische stuwning van mr. Walter Boucherij.

Reeds vóór de oprichting van de NSJV in 1941 was een meisjesbeweging ontstaan onder de benaming Dietsche Meisjesscharen (z. aldaar). Om zich louter organisatorisch van de meisjesbeweging af te zetten, nam de jongensbeweging de benaming Dietsche Blauwvoetvendels aan. Naarmate de verhouding van de officiële jeugdbeweging met de Duitsers, voornamelijk onder impuls van Nederland Eén, slechter werd, werd de verzamelnaam NSJV geleidelijk verdrongen door de dubbelzinnige benaming Dietsche Blauwvoetvendels - Dietsche Meisjesscharen (DBV-DMS). De oprichting door de Duitsers van een lokale Hitler-Jugend Flandern was de druppel, die de beker liet overlopen.

In november 1943 verdween dr. Lehembre als jeugdleider en werd vervangen door een verjongde staf onder leiding van Leo Roppe. Wies Moens zou zorgen voor de verbinding met het Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV). De leden van Nederland Eén in de voornoemde staf duwden de DBV naar de totale breuk met het collaborerende VNV. Het was de bedoeling de DBV om te vormen tot een soort clandestiene of half-clandestiene jeugdbeweging, zoals de padvinderij in oorlogsjaren. De zogenaamde dissidentie van 23 april 1944 was in dit opzicht, wat het eindresultaat betreft, niet gelukkiger dan de zogenaamde putsch van Vilvoorde op 14 juni 1942. Het (hoger) kader volgde wel, maar met uitzondering van Gent bleef een soort romp-DBV, goedschiks kwaadschiks, met het gewone voetvolk, dikwijls kinderen van VNV-ers, in de schaduw van deze partij werken tot aan de naderende bevrijding.

In de jaren 1941 en '42 hebben de DBV en de DMS samen ruim de tienduizend leden bereikt en overschreden. Bij het einde van de oorlog was dit getal ongeveer gehalveerd.

JAN OLSEN